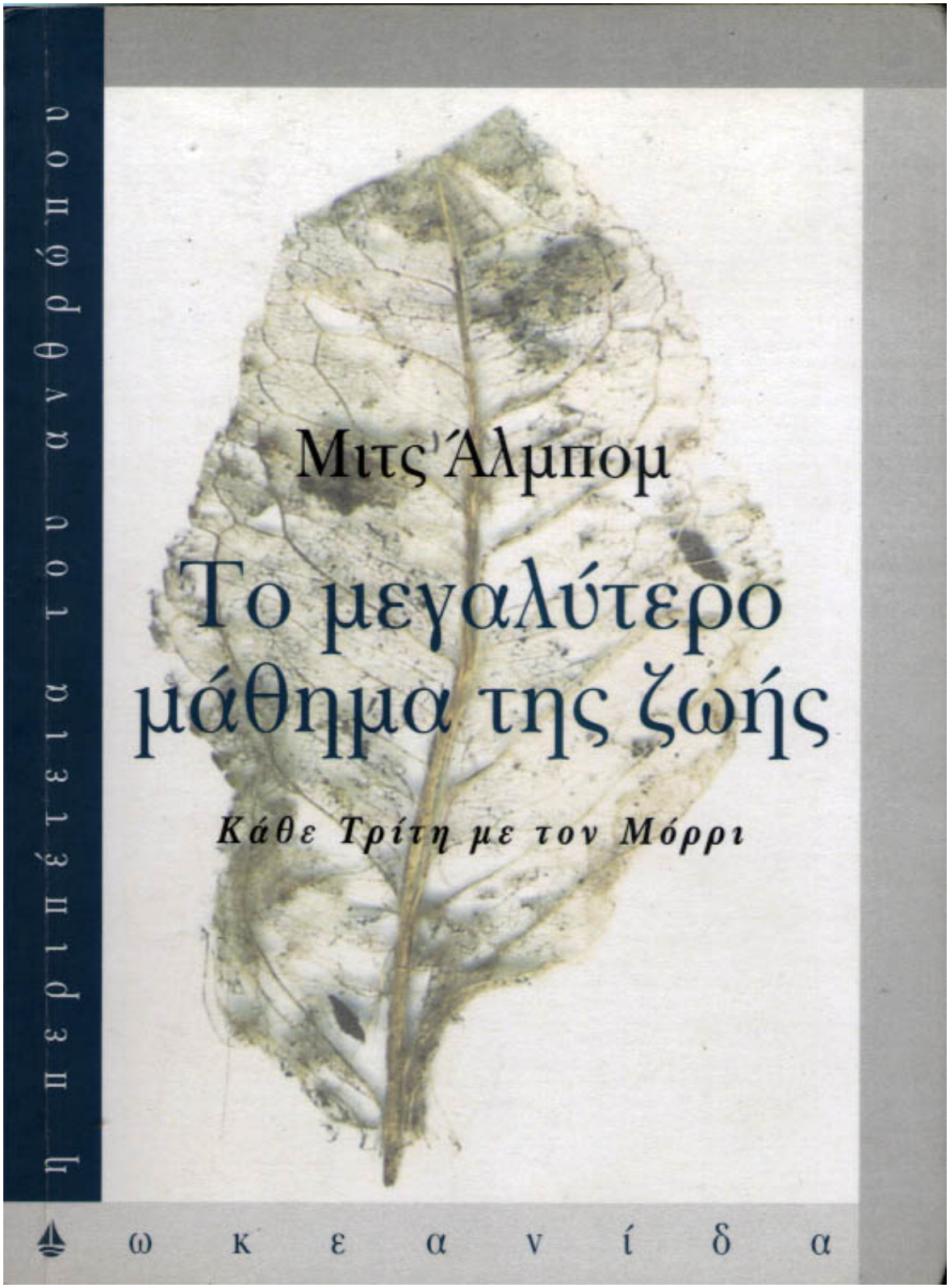
Μιτς Άλμπομ
Το μεγαλύτερο μάθημα της ζωής
Κάθε Τρίτη με τον Μόρρι
ωκεανίδα

Ο Mitch Albom, είναι Αμερικανός συγγραφέας, δημοσιογράφος, ραδιοφωνικός παραγωγός, τηλεοπτικός αστέρας και μουσικός. Τα βιβλία του έχουν πουλήσει περισσότερα από 35 εκατομμύρια αντίτυπα και αυτό, είναι ένα δείγμα επιτυχίας.

Στην αντιπέρα όχθη του Ατλαντικού, και ειδικά στη δυτική ακτή, είναι ιδιαιτέρως αναγνωρίσιμος, μα στην ταπεινότητα μου ήταν παντελώ ς άγνωστος. Η ευγενική χειρονομία του Γιατρού, ο οποίος μου ενεχείρισε ένα βιβλίο του, μου τον «σύστησε».

Το story έχει ως εξής. Αγαπημένος καθηγητής του Albom στο κολέγιο, είναι ο Morrie Schwartz. Άνθρωπος δραστήριος, ζωντανός, ανοιχτόκαρδος. Τα αισθήματα είναι αμοιβαία. Στην τελετή αποφοίτησης ξετυλίγεται ανάμεσα στον μαθητή και τον δάσκαλο μια συγκινητική στιγμή. Ανταλλάσσουν υποσχέσεις για να διατηρήσουν την επαφή.

Όπως πολλά πράγματα έτσι κι᾽ αυτή η υπόσχεση αναιρείται από την πραγματικότητα. Το αποκαλύπτει ο ίδιος συγγραφέας με μεγάλη δόση φιλαλήθειας.

Ομολογεί ότι τα χρόνια τον σκλήρυναν, γράφει για τις πρώτες προσπάθειες του να ασχοληθεί με την μουσική που δεν τελεσφόρησαν, την πρώτη απώλεια της ζωής του, ένας αγαπημένος θείος του που πέθανε, μα και το δρόμο προς την επιτυχία, που σημαδεύτηκε από φρενήρεις ρυθμούς και πολύ δουλειά. Πολύ αμερικάνικο.

Τα χρόνια περνούν. Από το καλοκαίρι του ’79 που αποφοίτησε, έχουμε φτάσει στον Μάρτη του ’95 και ρολάροντας τα κανάλια στην τηλεόραση πέφτει πάνω στην εκπομπή του πετυχημένου παρουσιαστή Ted Koppel που φιλοξενεί τον καθηγητή του. Ο λόγος που ο Morrie Schwartz είναι στον τηλεοπτικό αέρα είναι ταυτόχρονα και καλός και πολύ κακός.

Το προηγούμενο καλοκαίρι ο καθηγητής διαγνώσθηκε, λίγο μετά τα εβδομήντα του, με πλάγια αμυοτροφική σκλήρυνση. Είναι η ευρύτερα γνωστή νόσος Lou Gehrigh, βαπτισμένη έτσι, από τον διάσημο Αμερικανό παίκτη του μπέιζ μπολ, ένα από τα πρώτα επώνυμα

θύματα αυτής της ασθένειας. που είναι μια ανελέητη μη αντιμετωπίσιμη πάθηση του νευρικού συστήματος.

Το κακό νέο λοιπόν ήταν, ότι ο δάσκαλος, είναι καταδικασμένος σε έναν αργό βασανιστικό θάνατο, σε μια συνθήκη ζωής που συχνά φαίνεται να αγγίζει τα όρια του εξευτελισμού. Το καλό είναι ότι αυτός ο μικρόσωμος άνθρωπος ήταν και παρέμεινε έως τέλους αποφασισμένος, για να αντιμετωπίσει κάθε τι με πείσμα, αξιοπρέπεια και ανθρωπιά.

Κι εδώ εμπλέκεται ο πρώην μαθητής του. Επισκέπτεται τον ξεχασμένο καθηγητή του, ανατρέπει το ξεχασμένο της σχέσης, χτίζει μια πολύ ισχυρή φιλία. Αρχίζει μια ακολουθία από συναντήσεις, οι οποίες γίνονται κάθε Τρίτη. Ο Mitch επισκέπτεται τον Morrie τρώνε συζητούν και από ένα σημείο και μετά ηχογραφεί τις συνομιλίες τους.

Παρακολουθεί και καταγράφει από πολύ κοντά την πτωτική πορεία του πρώην δασκάλου του, την μοιραία πορεία σε ένα προδιαγεγραμμένο άσχημο τέλος. Στην αφήγησή του χρησιμοποιεί την τεχνική του φλας μπακ για να παρουσιάσει τα καλά, τα ζωτικά χρόνια του Morrie, στιγμές από την κοινή τους ζωή, για να ξαναγυρίζει στο στριμωγμένο σήμερα και να αφήσει να εννοηθεί, τους αναγνώστες του, ότι το πιο σημαντικό κομμάτι της ζωής του Morrie
, το πιο συνειδητοποιημένο ξετυλίγεται την ώρα της πάλης με την ανίατη αρρώστια.

Το έχει να μονολογεί: *«…από τη στιγμή που μαθαίνει κανείς πώς να πεθάνει, μαθαίνει και πώς να ζεί»* . Ο καθηγητής, βέβαια, είναι ένα άτομο καλλιεργημένο. Πέρα από το αντικείμενό του, που είναι η κοινωνική ψυχολογία, ήξερε από μουσική, κατείχε από χορό, ήταν βιβλιοφάγος, είχε βάσεις. Κι είχε φτάσει σε συμπεράσματα. Οπως:

«… ο πολιτισμός μας δεν βοηθά τον άνθρωπο να νιώθει καλά με τον εαυτό του. Διδάσκουμε λάθος πράγματα. Και πρέπει να είσαι πολύ δυνατός να πείς στον εαυτό σου: Αν ο πολιτισμός δεν σου κάνει καλό μην τον ενστερνίζεσαι, δημιούργησε τον δικό σου. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να το κάνουν αυτό. Κι είναι πιο δυστυχισμένοι από μένα – ακόμα και στην κατάσταση που βρίσκομαι.»

«Μιτς, αν προσπαθείς να φανείς σπουδαίος σε ανθρώπους που βρίσκονται ψηλά ξέχνα το. Έτσι κι αλλιώς θα σε βλέπουν υποτιμητικά. Κι' αν προσπαθείς να να φανείς σπουδαίος σε

ανθρώπους που βρίσκονται χαμηλά ξέχνα το κι' αυτό. Απλά θα σε ζηλεύουν. Η κοινωνική θέση δεν θα σε βγάλει πουθενά. Μόνον η ανοιχτή καρδιά θα σου επιτρέψει να κινείσαι άνετα ανάμεσα σε όλους.»

Κι έχει το θάρρος να σκεφτεί *ότι «… ο θάνατος είναι κάτι τόσο φυσικό όσο και η ζωή. Είναι μέρος της συμφωνίας που κάνουμε.»*

Ή ότι *«…ο θάνατος δίνει τέλος σε μια ζωή, όχι σε μια σχέση»*

Ο Morrie ξεψύχησε, ησύχασε ένα Σαββάτο πρωί. Είχε μοιραστεί τουλάχιστον δεκατρείς Τρίτες με τον Μιτς, τις οποίες περιγράφει ο πρώην μαθητής του. Οι περισσότερες των συναντήσεων έχουν διαλόγους με ανθρώπινα νοήματα, αποστάγματα ενός βίου και μια άσβεστη δίψα για αισιοδοξία και για ένα ισορροπημένο τρόπο ζωής.

Όλα τούτα έγιναν βιβλίο και το βιβλίο έγινε best seller.

Αρκετά Αμερικάνικο.